

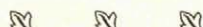
Met groot genoegen kondigen wij de herdrukken van deze uitmuntende leerboeken aan. Betere bestaan er niet.

Ik heb slechts één aanmerking, maar die is nog al ernstig. Die betreft de „bisamrat” van pag. 221. Dat woordje bisam klinkt zoo aardig, en de meeste menschen denken er verder niets bij. Maar „bisam” is Duitsch. Wij noemen die geurstof: „muskus”.

Het beroemde Amerikaansche knaagdiertje heet in zijn vaderland muskrat. Een nog aardiger naam is musquash en daar zitten weer allerlei leuke dingen aan vast, die ik nu hier niet kan vertellen. Te weinig ruimte. Maar dit staat vast: wij behooren muskrat te vertalen door *muskusrat*. Ik ben er benieuwd naar, of ik het nog zal beleven, dat onze boeken, tijdschriften, kranten nu nog den Duitschen naam bisamrat zullen verlaten om den Hollandschen naam muskusrat te gebruiken. Bismarck zei indertijd al: „Holland annektiert sich selbst”, maar dat hoeft toch niet waar te zijn.

In ieder geval kunnen we op onze Kweekscholen de Hollandsche onderwijzers Hollandsche namen leeren gebruiken.

JAC. P. TH.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Vossenslimheid. Met veel genoegen las ik in „de Levende Natuur” van Januari het artikel over de vossenjacht per camera, vooral ook om de mooie foto's, die het resultaat van die jacht waren. Minder bekoren konden mij echter de verhalen, die de schrijver daaraan toevoegt, waarnemingen van een van zijn gidsen, „een natuurvriend van de goede soort”. Een vos die bij het bespringen van zijn buit misspringt, en dan niet, als elk roofdier doen zou, zijn buit naloopt en inhaalt, maar liever een beetje gaat oefenen in het springen (!), en een vos, die zich dood houdt om kraaien te bedriegen, en dan plotseling er met de vetste kraai van doorgaat! Vooral het laatste verhaal klonk bekend, en, ja wel, daar hadden wij het: „Er ist ein listig, boszhaftig und fürwitzig thier, den ygel kehrt er sattlich umb und beseicht im den kopff, von welchem er dann erstickt; den hasen betriegt er mit schimpff mit im ze gopen; die vögel indem dz er sich besudelt und als ob er todt seye, sich auf den wasen streckt, die vögel also zu einem schelmen lockt und sy erfasset; die fischly facht er mit seinem schwantz der er in das wasser streckt, und so sich die fischlein daryn geschwommen reucht er sie heraus, erschütt den schwantz und läbt wol umb ein kleine unten”. Dit schreef Gessner (1516—1566) en ik citeer het naar den ouden Brehm. En de oude heer voegt er hoofdschuddend aan toe: „Solche und ähnliche Geschichten werden noch heutigen Tages erzählt, und von nicht wenigen als baare Münze genommen”. De nieuwe Brehm is voorzigtiger en laat die verhaaltjes maar heelemaal weg, en legt terecht den nadruk er op, dat tusschen den vos van de fabel en den vos van de werkelijkheid een hemelsbreed verschil bestaat: de vos begaat zijn „domheden” even goed als elk ander dier, en er is geen enkele reden, om hem verstandelijk hooger aan te slaan dan zijn verwanten, b.v. den wolf.

Maar, wat ik eigenlijk zeggen wilde: de Levende Natuur is een blad, dat een wetenschappelijke „standing” veroverd heeft. Zoo'n standing legt de Redactie zekere verplichtingen op. Indien een medewerker in het blad nu nog met Plinius zou willen beweren, dat paddestoelen ontstaan uit modder, en men ze als een gezwel van de aarde moet opvatten (zie dissertatie Lütjeharms), dan zou de Redactie dit waarschijnlijk niet zonder een kanteekening doorlaten. Maar waarom dan . . .

J. A. BIERENS DE HAAN.

Roodborsttapuit. 17 Nov. zagen we bij Schiedam een ♂. 19 Dec. in de buurt van Overschie een ♂ en een ♀ bij elkaar; drie dagen later weer, mogelijk het zelfde paartje.

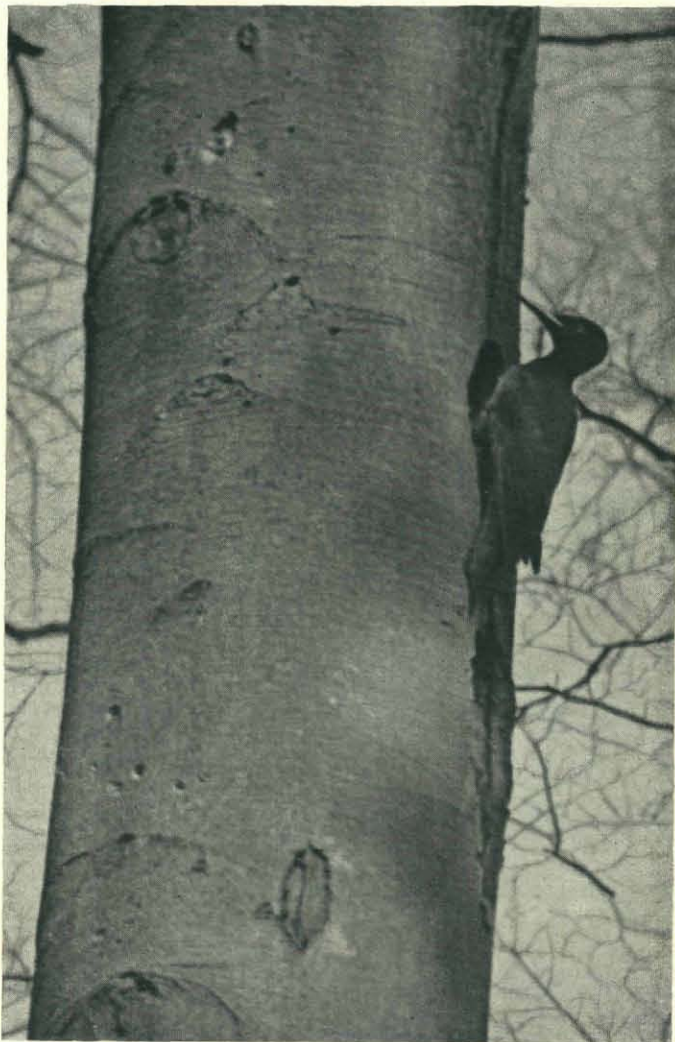
Roek. Reeds vanaf het begin van Januari vertoonen de roeken zich elken morgen een paar uur in de broedkolonie aan den Diergaardesingel (Rotterdam). De vogels, die zich voor het meerendeel reeds paarsgewijs bij hun oude nesten ophouden, laten bijna voortdurend hun roep hooren: „áááárrr, òòòòrrr”, waarbij ze hun nek uitstrekken en tegelijkertijd hun staart waaier-vormig uitspreiden. Vooral wanneer enkele vogels elkaar in speelschen vlucht tusschen de hooge iepen nazitten (vermoedelijk een ♀, dat achtervolgd wordt door enkele ♂♂), is het geroep niet van de lucht. Op zonnige dagen sleepen sommige vogels reeds met takjes, zonder dat nochtans van geregeld bouwen sprake is.

Blauwe reiger. Reeds den 12den Januari zagen we twee reigers, die elk op een nest stonden. (Kolonie Rotterdamsche Diergaarde). Volgens Diergaarde-employé's zouden dit nog

laat in den zomer grootgebrachte jongen zijn, die den winter hier doorgebracht hebben. We zullen opletten, of zich binnenkort nog meerdere reigers op de broedplaats vertoonen.

16 Januari '36.

A. VAN DEN OORD.
S. DE WAARD.

Zwarte specht in het Leuvenumsche bosch, alweer aan een beuk bezig.

Ondergeteekende zag eveneens 5 Januari l.l. een vrouwelijk ex. aan de Stadionkade alhier. Dit ex. was zéér mak en liet zich herhaaldelijk tot op ± 3 m naderen. Koud mistig weer. Heden zag ik weder 2 ex. naast het Olympisch Stadion in een rietveld een σ en een φ ex.

Tevens deel ik U mede, dat op Zaterdagmiddag 18 Jan. l.l. in hetzelfde terrein door mij een vogel werd waargenomen, welke ik niet kende. Op het eerste gezicht bij het opvliegen maakte deze den indruk van een leeuwerik, doch de meer slanke staart en spitsere vleugels evenals de zéér lichte onderkant wijzigden oogenblikkelijk den eersten indruk.

Ook het geluid waarin ieder s of dj klank + ri ontbrak was mij totaal vreemd. Ik was zoo

Zwarte Specht. Paschen '34 maakten we een fietstocht over de Veluwe. In Hierden namen we het fietspad naar het Leuvenumsche Bosch. Ongeveer een kilometer voorbij het station Hulshorst wordt de boschweg gekruist door een helder, snelstroomend beekje: de Hierdensche beek. In deze omgeving staan prachtige, hoge beuken en in één daarvan ontdekten we een zwarten specht (φ), bezig met het hakken van een groot, ovaal gat; op een der stammen in de nabijheid zagen we het mannetje (kenbaar aan het meerdere rood op den kop), dat met stevige snavelstooten een of andere lekkernij uit de schors beetelde. Het gelukte ons, het vrouwtje bij haar bezigheid te fotografeeren.

6 Weken later waren we weer in deze buurt, maar tot onze teleurstelling zagen noch hoorden we iets van onze zwarte vrienden. De door den specht gehakte holte bleek door een paartje kauwtjes in beslag genomen te zijn.

Paschen '35 zagen we de zwarte spechten weer op dezelfde plek. We hopen nu de vogels ook dit jaar weer terug te zien.

Roodborsttapuit. In verband met een verzoek van U betreffende inlichtingen omtrent winterwaarnemingen van de Roodborsttapuit bericht ik U het volgende:

Op 5 Januari zag Mej. J.M. v. d. Baan een (zéér waarschijnlijk) σ ex. te Sloten. Dezelfde waarneemster zag 2 ex., een σ en φ aan den Ringdijk te Watergraafsmeer op 19 Jan. l.l.